

Depèn de com es miri

Ara que l'Orient Mitjà "roba cambra" i no cessa de tenir protagonisme, em ve a la memòria —amb reserves— un fet que a la meitat del segle XIX va establir un precedent notable. Un agricultor nord-americà havia aconseguit que el govern del seu país atorgués unes terres a Texas, amb les facilitats que concedien als pioners que ajudaven a la conquesta de l'Oest. Es tractava d'una bona extensió de terreny, però amb poca aigua, i l'agricultor maldava inútilment per treure tot el partit possible de la seva propietat. Es veu que es proposava un conreu de regadiu i la falta d'aigua era un cop mortal per a les seves il·lusions. Diuen que s'esllomava, que va lluitar contra tota mena d'adversitats, però era tossut i no es volia rendir, encara que hi deixés la pell. Un dia, algú va

recomanar-li els serveis d'un saurí que feia miracles: amb una vareta o amb un pèndol, descobria aigües subterrànies. No cal dir amb quin apassionat interès el va contractar i amb quina atenció foren seguides les evolucions de l'expert per damunt del camp ressec. L'agricultor i la seva família se'l miraven amb l'ai al cor i suposo que devien resar a la manera episcopaliana. Finalment, el saurí es va aturar amb una certa teatralitat, asenyalà el terra i digué: "Aquí n'hi ha".

Van excavar i perforar. És fàcil d'imaginar-se que fins i tot devien fer servir les ungues. De sobte, va brollar una doll d'una substància negra, llefiscosa, que, a més, feia mala olor. Alguns cronistes afirmen que l'agricultor, desesperat

perquè no va poder atrapar el saurí (que corria més que ell), va desapar-se un tret al cap amb un "Winchester 75". Els seus hereus, en canvi, van gaudir d'una confortable fortuna, a base d'explotar els jaciments petrolífers més pròdigs de Texas.

I el que són les coses: ara resulta que els iraquians aboquen petroli al mar i hi ha una gran consternació, perquè això amenaça un bé preciós. Perilla la planta que subministra aigua potable a una extensa zona del Golf. El temps ha donat la raó a l'agricultor de Texas: el petroli es llança, l'aigua és un do inestimable.

Pere Calders